

Fortræd. Deri maa jeg imidlertid give det ærede Medlem for Odense Ret, at i denne Lov har Ræven egentlig ikke nogen Plads; thi naar man tilfigter at frede visse Bildarter, er det vistnok ikke Veien at gaa, at frede Ræven med det Samme. Jeg skal iøvrigt ikke saameget af Realitetshensyn modsætte mig Forslaget, som mere af Frygt for, at man ved en Bestemmelse, der vækker Strid, kunde udsætte Lovforslaget for Fare, og ligesom jeg sætter Pris paa, at de ærede Medlemmer for Thisted og Odense (Sagd og Røch) have taget deres Forslag om Naaen og Raabukken tilbage, kan jeg heller ikke tilraade Vedtagelsen af Forslaget om at frede Ræven. — Forslaget Nr. 7 har den sidste ærede Taler allerede omtalt, og jeg er fuldstændig enig med ham i, at, som det staar, er det vist meget unyttigt. § 19 i Loven af 1871 indeholder jo nemlig forskjellige Regler for Maaden at bringe saadanne Sager ind under Paatale, og man maa altsaa vide, hvilke af Bestemmelserne i § 19 der ønskes gjorte anvendelige paa § 16. Der er ingen Tvivl om, at den ærede Forslagsstiller har ment, at Forbrydelser mod § 16 skulle være Gjenstand for offentlig Paatale; men i den Form, Forslaget har, vil jeg ikke kunne tilraade dets Vedtagelse, idet det forekommer mig at være vel urimeligt, at fordi en Mand gaar med Gevær over en anden Mand's Grund, skal dette være Gjenstand for offentlig Paatale. Det forekommer mig, at den, der er interesseret i at holde Fred paa sin Mark, er ogsaa nærmest kaldet til at paatale de Tilfælde, hvor hans Markfred bliver brudt. — Jeg vil derfor ikke kunne tiltræde Forslaget under Nr. 7, hverken i dets nuværende Redaktion eller i den forandrede Redaktion, det maatte faae som Udtryk for den samme Tanke. — Til § 2 have vi tilladt os at stille et Ændringsforslag, som dels tilfigter Lydeliggjørelse af Redaktionen, hvilket vistnok ikke vil kunne møde nogen Modstand, dels en Forandring af Realiteten i samme Retning, som Forslaget Nr. 10 tilfigter. Den 14 Dages Frist, der er givet Bildthandelen efter Sagttidens Ophør til at forhandle Bildt, har haft og vil fremdeles have den Virkning, at der i Slutningen af Sagttiden bliver nedslaaet en uforholdsmæssig stor Mængde Bildt, som saa bliver ophobet og bortsolgt i Løbet af den Tidsfrist, Sagtloven nu giver. At indskrænke denne Frist har Forslagsstillerne anset som særdeles rigtigt for Fredningen af Bildtet, forsaavidt Slutningen af Sagttiden, ligesom ogsaa dennes Begyndelse, er særligt for Bildtet; thi jo mere man nærmer sig den Tid, da man har anset det tilstrækkelig begrundet at frede om Bildtet, desto mere vil det ogsaa være betænkeligt at dræbe det, og vi havde derfor ogsaa i det oprindelige Forslag tænkt os i alt Væsentligt at kunne udslette Tidsfristerne; men ligeoverfor den Modstand, dette mødte allerede ved 1ste Behandling, have vi ikke troet at burde gaa saa vidt som oprindelig fore-

slaaet, men mene at kunne gaa en Mellemvei og indskrænke Fristen fra 14 Dage til 8. I Realiteten ere jo de ærede Medlemmer fra Thisted og Odense enige med os deri i deres Forslag Nr. 10. Derimod have vi tænkt os den Bestemmelse opretholdt, at der ikke maa salbydes eller kjøbes Bildt før 2 Dage efter Sagttidens Begyndelse. Man kan sige, at paa den Dag, Sagttiden begynder, skulde man ogsaa have Lov til at sælge det Bildt, der findes den Dag; men dermed udsletter man jo ikke, at der kan salbydes Bildt, som er stude, før Sagttiden begynder. Jeg vil tilføie, at heller ikke de 2 Dages Frist forhindrer dette; men der kan dog altid udrettes Noget derved, og jeg ser derfor ikke rettere, end at det er rigtigt at træffe den Bestemmelse, der indholdes i Forslagets Nr. 8. Fra forskjellige Bildthandlere har jeg modtaget en Henvendelse, der gaar ud paa, at de ønske 14 Dages Fristen opretholdt, mod at der vedtages den Regel, at alt Bildt, der findes i Behold ved Sagttidens Slutning, skulde stemples af Dyrigheden saaledes, at de kunde sælge det stemplede Bildt, saalænge det holdt sig. Dermed vil der ganske vist, forsaavidt saadanne Bestemmelser kunde overholdes, være opnaaet, at det Bildt, der var stude indenfor den ulovlige Tid, ikke blev forhandlet, men paa den anden Side vilde man aldeles ikke opnaa det Niemod at indskrænke Skydningen i Slutningen af Sagttiden. Iøvrimod, det Modsatte, idet man vilde give en Præmie for, at der i Slutningen af Sagttiden blev stude saa Meget som muligt, thi Bildthandlerne kunde da opbevare det, og naar de have faaet det stemplet, og forsaavidt de kunne holde det friskt, sælge det uden nogen Frist af 14 Dage. En saadan Bestemmelse har jeg derfor ikke kunnet tiltræde, og der foreligger derfor heller ikke noget Ændringsforslag derom; men jeg tror ogsaa, at alle Interesser ville være tilstrækkeligt varetagne, naar man slutter sig til Forslaget om at indskrænke Fristen fra 14 Dage til 8 Dage. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds har stillet et Ændringsforslag, som jeg ogsaa, da jeg nu har Ordet, skal tillade mig at omtale. Det gaar ud paa at forandre Bestemmelsen i Sagtlovens § 12, der handler om Salg af Ljurer, Sjarper og Nyper, derhen, at Fristen for Fredningstiden forandres fra 6te April—10de August til 1ste Juni—20de August. Dette staar i Forbindelse med den paagældende norske Sagtlov, og det forekommer mig derfor ogsaa ganske naturligt, at en saadan Bestemmelse indføres i den danske Sagtlov. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale det af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds stillede Forslag og sige til, at finder man det fornødent, vil her være Pladsen for at indføre lignende Bestemmelser med Hensyn til Ufuglene. Ændringsforslaget under Nr. 12 skal jeg ligeledes tiltræde; det er muligt en korrigerende Redaktion, der imidlertid, dersom det Forslag, der